Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 11 september 2019*

”Begäran om förhandsavgörande – Sektorn för mjölk och mjölkprodukter – Kvoter – Tilläggsavgift – Förordning (EEG) nr 3950/92 – Artikel 2 – Uppköparens uttag av avgift – Leveranser som överstiger producentens disponibla referenskvantitet – Priset på mjölk – Obligatoriskt att göra ett avdrag – Återbetalning av överskjutande avgiftsbelopp – Förordning (EG) nr 1392/2001 – Artikel 9 – Uppköpare – Underlåtelse att fullgöra skyldigheten att ta ut tilläggsavgiften – Producenter – Underlåtelse att fullgöra skyldigheten att betala månatligen – Skydd för berättigade förväntningar”

I mål C-46/18,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Consiglio di Stato (Högsta förvaltningsdomstolen, Italien) genom beslut av den 21 november 2017, som inkom till domstolen den 25 januari 2018, i målet

Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl,

S.s. Franco e Maurizio Artuso,

Claudio Matteazzi,

Roberto Tellatin,

Sebastiano Bolzon

mot

Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA),

Regione Veneto,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Arabadjiev samt domarna L. Bay Larsen (referent) och C. Vajda,

generaladvokat: M. Bobek,

justitiesekreterare: handläggaren R. Schiano,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 17 januari 2019,

* Rättegångsspråk: italienska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl, S.s. Franco e Maurizio Artuso, C. Matteazzi och R. Tellatin, genom M. Aldegheri, avvocatessa,

– S. Bolzon, genom M. Aldegheri och E. Ermondi, avvocati,

– Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av P. Gentili, avvocato dello Stato,

– Europeiska kommissionen, genom F. Moro och D. Bianchi, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 14 mars 2019 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 2 i rådets förordning (EEG) nr 3950/92 av den 28 december 1992 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 405, 1992, s. 1, svensk specialutgåva, område 3, volym 47 s. 159), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1256/1999 av den 17 maj 1999 (EGT L 160, 1999, s. 73) (nedan kallad förordning nr 3950/92), samt artikel 9 i kommissionens förordning (EG) nr 1392/2001 av den 9 juli 2001 om tillämpningsföreskrifter för förordning nr 3950/92 (EGT L 187, 2001, s. 19).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan, å ena sidan, Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl (nedan kallad förstahandsuppköparen), ett kooperativt bolag med begränsat ägaransvar som bildats enligt italiensk rätt, S.s. Franco e Maurizio Artuso, Claudio Matteazzi, Roberto Tellatin och Sebastiano Bolzon, italienska mjölkproducenter, och, å andra sidan, Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA) (Byrån för jordbruksstöd (AGEA), Italien) och Regione Veneto (regionen Veneto, Italien), angående mjölkkvoter och tilläggsavgifter för saluföringsperioden för mjölk och mjölkprodukter mellan den 1 april 2003 och den 31 mars 2004 (nedan kallad referensperioden).

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Förordning nr 3950/92

3 I skälen 6 och 8 i förordning nr 3950/92 anges följande:

”Om någon av de totala garantikvantiteterna överskrids blir konsekvensen för medlemsstaten att avgiften måste betalas av de producenter som bidragit till överskridandet. …

…

För att undvika långa dröjsmål mellan uppsamling och erläggande av avgiften som förekommit tidigare och som inte är förenliga med systemets syfte, bör det fastställas att uppköparna, som förefaller ha de bästa möjligheterna att vidta de åtgärder som krävs, skall betala avgiften och att de i sin tur ges de möjligheter som krävs för att uppbära avgiften från de betalningsskyldiga producenterna.”

4 I artikel 1 i nämnda förordning föreskrivs följande:

”Under sju nya på varandra följande tolvmånadersperioder, som börjar löpa den 1 april 2000, skall producenter av komjölk betala en tilläggsavgift för sådana kvantiteter mjölk eller mjölkekvivalent som levereras till en uppköpare eller säljs direkt för konsumtion under den aktuella tolvmånadersperioden och som överstiger en viss kvantitet som skall fastställas.

…”

5 I artikel 2 i nämnda förordning föreskrivs följande:

”1. Avgiften skall betalas för samtliga kvantiteter mjölk eller mjölkekvivalent som saluförs under den aktuella tolvmånadersperioden och som överstiger den aktuella kvantitet som avses i artikel 3. Den skall delas mellan de producenter som bidragit till överskottet.

Sedan de outnyttjade referenskvantiteterna eventuellt har omfördelats skall, i enlighet med medlemsstatens beslut, producenternas andel av den avgift som skall betalas fastställas antingen på uppköparnivå, på grundval av det överskott som återstår sedan de outnyttjade referenskvantiteterna har fördelats i proportion till varje producents referenskvantiteter, eller på nationell nivå, på grundval av överskottet i proportion till varje enskild producents referenskvantitet.

2. Vad beträffar leveranser skall den avgiftsskyldige uppköparen, före ett datum och i enlighet med närmare bestämmelser som skall fastställas, betala det belopp han är skyldig till det behöriga organet i medlemsstaten och dra av detta från det mjölkpris som betalas till de producenter som är skyldiga att betala avgiften eller, om detta inte är möjligt, ta ut avgiften på annat lämpligt sätt.

…

Om de kvantiteter som en producent har levererat överstiger hans referenskvantitet, skall uppköparen ha befogenhet att, i enlighet med närmare bestämmelser som fastställts av medlemsstaten, som ett förskott på den avgift som skall betalas, dra av ett belopp från mjölkpriset för varje leverans från denne producent som överstiger hans referenskvantitet.

3. Vad beträffar direktförsäljning skall producenten betala den avgift han är skyldig till det behöriga organet i medlemsstaten, före ett datum och i enlighet med bestämmelser som skall fastställas.

4. Om det uppburna beloppet är större än den avgift som skall betalas, får medlemsstaten använda överskottet till att finansiera de åtgärder som avses i artikel 8 första strecksatsen eller omfördela det till producenter som tillhör de prioriterade kategorier som definierats av medlemsstaten på grundval av objektiva kriterier, som skall fastställas närmare, eller till producenter som är utsatta för särskilda omständigheter som uppstått till följd av en nationell bestämmelse som inte har något samband med detta system.”

Förordning nr 1392/2001

6 Skäl 6 i förordning nr 1392/2001 har följande lydelse:

”I enlighet med artikel 2.4 i förordning (EEG) nr 3950/92 ansvarar kommissionen för att fastställa kriterier för att avgöra vilka prioriterade producentkategorier som kan få en återbetalning av avgiften om medlemsstaten har beslutat att inte omfördela samtliga outnyttjade kvantiteter inom sitt territorium. En medlemsstat kan, i samråd med kommissionen, tillämpa andra kriterier endast om de kriterier som kommissionen fastställt inte kan tillämpas fullt ut i den aktuella medlemsstaten.”

7 Artikel 9 i förordning nr 1392/2001 har följande lydelse:

”1. I förekommande fall skall medlemsstater fastställa de prioriterade producentkategorier som avses i artikel 2.4 i förordning (EEG) nr 3950/92 på grundval av en eller flera av följande objektiva kriterier, i prioritetsordning:

a) Formellt erkännande från den behöriga myndigheten i medlemsstaten att hela eller en del av avgiften har debiterats felaktigt.

b) Jordbruksföretagets geografiska läge, och i första hand bergsområden …

c) Den maximala beläggningsgraden för företaget i samband med extensiv animalisk produktion.

d) Den kvantitet med vilken den individuella referenskvantiteten har överskridits.

e) Den referenskvantitet som producenten förfogar över.

2. Om de ekonomiska medel som finns disponibla för en viss period inte förbrukats efter det att kriterierna i punkt 1 har tillämpats, får medlemsstaten efter samråd med kommissionen fastställa andra objektiva kriterier.”

Italiensk rätt

8 I enlighet med artikel 5.1 och 5.2 i decreto-legge n. 49 recante riforma della normativa in tema di applicazione del prelievo supplementare nel settore del latte e dei prodotti latero-caseari (lagdekret nr 49 om ändring av bestämmelserna om tillämpning av tilläggsavgiften för mjölk och mjölkprodukter) av den 28 mars 2003, som med ändringar omvandlats till lag genom lag nr 119 av den 30 maj 2003 (GURI nr 124 av den 30 maj 2003) (nedan kallad lag nr 119/2003), gäller följande:

”1. Uppköparna ska senast månaden efter referensmånaden till de regioner och autonoma provinser som har godkänt dem inge uppgifter relaterade till uppdateringen av det månadsregister som förs enligt artikel 14.2 i förordning nr 1392/2001, även om de inte har fått någon mjölk levererad. Uppköparen ska dra av tilläggsavgiften, som beräknas på grundval av artikel 1 i förordning nr 3950/92, i ändrad lydelse, vad avser leveranser av mjölk som överstiger den individuella referenskvantitet som tilldelats varje enskild berörd producent, varvid det tas hänsyn till ändringar som har uppstått under periodens gång. …

2. Inom 30 dagar efter utgången av den frist som anges i punkt 1 ska uppköparen, utan hinder av artiklarna 10.27–10.32, betala in de avdragna beloppen genom insättning på avsett konto hos AGEA:s kreditinstitut …”

9 I artikel 9 i lag nr 119/2003, avseende återbetalning av överskjutande tilläggsavgift, föreskrivs följande:

”1. Vid utgången av varje period ska AGEA:

a) upprätta en rapport om de levererade mjölkkvantiteterna och den sammanlagda avgift som uppköparna betalat för att fullgöra sina skyldigheter enligt artikel 5,

b) beräkna den sammanlagda nationella avgift som ska betalas till Europeiska unionen till följd av överskottsproduktion som levererats,

c) beräkna den överskjutande tilläggsavgiftens belopp.

…

3. Det belopp som avses i punkt 1 c, med avdrag för den provision som avses i punkt 2, ska fördelas mellan de producenter som har tilldelats en kvot och som har betalat avgiften på grundval av följande kriterier och i denna ordning:

a) producenter för vilka hela eller en del av den avgift som dessa ska betala har uppburits utan grund eller inte längre ska betalas,

b) producenter som äger anläggningar i bergsområden …,

c) producenter som äger anläggningar i mindre gynnade områden …,

c bis) producenter som på grund av ett beslut från den behöriga hälsovårdsmyndigheten har förbjudits att förflytta djur i områden som drabbats av infektionssjukdomar under minst 90 dagar under en handelsperiod, och som av denna anledning har tvingats att producera en högre kvantitet än, men inte mer än 20 % av, den tilldelade referenskvantiteten. …

4. När summan av dessa återbetalningar är lägre än det belopp som stadgas i punkt 3, ska återstoden fördelas mellan de producenter som har tilldelats en kvot och som har betalat avgiften, med undantag för dem som har överskridit sin individuella referenskvantitet med mer än 100 procent, på grundval av följande kriterier och i denna ordning …”

10 I artikel 2.3 i decreto-legge n. 157, recante disposizioni urgenti per l’etichettatura di alcuni prodotti agroalimentari, nonché in materia di agricoltura e pesca (lagdekret nr 157 om brådskande bestämmelser om märkning av vissa livsmedelsprodukter, jordbruk och fiske), av den 24 juni 2004 (GURI nr 147 av den 25 juni 2004) (nedan kallad lagdekret nr 157/2004) föreskrivs följande:

”Enligt artikel 9 [i lag nr 119/2003] ska den överskjutande delen av den månadsavgift som betalats av producenter som fullgjort sin betalningsskyldighet återbetalas till producenterna. Om återstoden av de avgifter som ska fördelas därefter överstiger den avgift som ska betalas till Europeiska unionen med tillägg för 5 %, ska AGEA, med tillämpning av de prioriteringskriterier som fastställs i artikel 9.3 och 9.4, avskriva den överskjutande delen av den avgift som debiterats producenter som ännu inte har gjort sina månadsinbetalningar, utan att det påverkar tillämpningen av de påföljder som avses i artikel 5.5 i samma lagdekret.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

11 Sökandena i målet vid den nationella domstolen har under referensperioden inte iakttagit den tillämpliga italienska lagstiftningen, dels eftersom förstahandsuppköparen inte hade gjort avdrag för och betalat tilläggsavgiften månatligen, dels eftersom producenterna därmed inte hade uppfyllt sin betalningsskyldighet, i den mening som avses i artikel 9.3 i lag nr 119/2003 och artikel 2.3 i lagdekret nr 157/2004.

12 Den 28 juli 2004 skickade AGEA ett meddelande till förstahandsuppköparen gällande mjölkkvoterna och tilläggsavgiften för referensperioden.

13 I detta meddelande angavs bland annat att AGEA hade tillämpat artikel 2.3 i lagdekret nr 157/2004, enligt vilken den överskjutande delen av den avgift som betalats månatligen av producenter som hade fullgjort sin betalningsskyldighet skulle återbetalas till dessa producenter och att om återstoden av de avgifter som skulle fördelas därefter översteg den avgift som skulle betalas till unionen med tillägg för

5 %, skulle AGEA, med tillämpning av de prioriteringskriterier som avses i artiklarna 9.3 och 9.4 i lag nr 119/2003, inte kräva betalning av den överskjutande delen av den avgift som debiterats producenter som ännu inte hade gjort de månatliga betalningarna.

14 I en bilaga till detta meddelande bifogade AGEA en tabell för referensperioden som för varje producent särskilt specificerade vilka avgiftsbelopp som redan hade inbetalats och bekräftats, samt vilka belopp som skulle återbetalas i enlighet med artiklarna 9.3 och 9.4 i lag nr 119/2003. AGEA angav vidare att det uppköpande företaget var skyldigt att till de berörda producenterna betala de belopp som återbetalats och att i stället för producenterna betala de belopp som utkrävdes och som specificerats i nämnda tabell.

15 Klagandena i målet vid den nationella domstolen väckte talan vid Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Regionala förvaltningsdomstolen i Lazio, Italien) och yrkade att meddelandet skulle ogiltigförklaras. Till stöd för sin talan gjorde de bland annat gällande att skyldigheten för uppköparen att göra månatliga avdrag enligt artikel 5.1 i lag nr 119/2003 och prioritetskriteriet vid fördelningen av den överskjutande avgiften, vilket gynnar de producenter som har uppfyllt sin betalningsskyldighet och som föreskrivs i artikel 9.3 i lag nr 119/2003 och artikel 2.3 i lagdekret nr 157/2004, strider mot artikel 2.2 tredje stycket och artikel 2.4 i förordning nr 3950/92.

16 Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Regionala förvaltningsdomstolen i Lazio) ogillade talan.

17 Klagandena i målet vid den nationella domstolen överklagade domen till den hänskjutande domstolen, vilken i mellandom av den 11 december 2017 delvis biföll de yrkanden som angetts i överklagandet och bland annat slog fast att den skyldighet som föreskrivs i artikel 5.1 i lag nr 119/2003 inte kunde tillämpas med avseende på månaderna januari–mars 2004, på grund av att den var oförenlig med artikel 2.2 i förordning nr 3950/92.

18 Den hänskjutande domstolen önskar emellertid få klarhet i vilka följderna blir av att den nationella lagstiftningen konstaterats vara oförenlig med unionsrätten avseende de rättigheter och skyldigheter som tillkommer producenter som inte har följt denna nationella lagstiftning.

19 Mot denna bakgrund beslutade Consiglio di Stato (Högsta förvaltningsdomstolen, Italien) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till EU-domstolen:

”1) Ska unionsrätten, i en situation som den som är aktuell i det nationella målet, tolkas så, att den omständigheten att en nationell bestämmelse är oförenlig med artikel 2.2 tredje stycket i förordning nr 3950/92 medföra att producenter inte är skyldiga att betala tilläggsavgiften om villkoren i nämnda förordning är uppfyllda?

2) Ska unionsrätten och i synnerhet den allmänna principen om skydd för berättigade förväntningar, i en situation som den som är aktuell i det nationella målet, tolkas så, att skydd för berättigade förväntningar inte kan åtnjutas av personer som har fullgjort en skyldighet enligt en medlemsstats lagstiftning och dragit fördel av verkningarna av att ifrågavarande skyldighet har iakttagits, för det fall att denna skyldighet har visat sig strida mot unionsrätten?

3) Utgör artikel 9 i förordning nr 1392/2001 och det unionsrättsliga begreppet ’prioriterad kategori’, i en situation som den som är aktuell i det nationella målet, hinder för en nationell bestämmelse, såsom artikel 2.3 i lagdekret nr 157/2004, antaget av Republiken Italien, där det fastställs olika metoder för återbetalning av den överskjutande tilläggsavgiften som, i fråga om tidsplaner och metoder för återbetalning, gör åtskillnad mellan producenter som har förlitat sig på skyldigheten att iaktta en nationell bestämmelse som har visat sig strida mot unionsrätten och producenter som inte har iakttagit en sådan bestämmelse?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

20 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 2 i förordning nr 3950/92 ska tolkas så, att det faktum att den nationella lagstiftningen som reglerar det sätt på vilket uppköparen ska ta ut tilläggsavgiften från producenterna fastställts vara oförenlig med denna bestämmelse, innebär att de producenter som omfattas av denna lagstiftning inte längre är skyldiga att betala denna avgift.

21 I detta avseende erinrar domstolen om att mekanismen för uttag av tilläggsavgift, som införts genom förordning nr 3950/92, baseras på skillnaden mellan direktförsäljning av mjölk för konsumtion och leveranser av mjölk till en uppköpare (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 januari 2004, Penycoed, C-230/01, EU:C:2004:20, punkt 28).

22 Vid direktförsäljning ska producenten således betala avgiften till det behöriga organet i medlemsstaten i enlighet med artikel 2.3 i denna förordning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 januari 2004, Penycoed, C-230/01, EU:C:2004:20, punkt 29).

23 Vid leverans är det däremot uppköparen som ska betala avgiften till detta organ, eftersom uppköparen, vilket även framgår av skäl 8 till nämnda förordning, är den som förefaller ha de bästa möjligheterna att vidta de åtgärder som krävs för att uppbära avgiften från producenterna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 januari 2004, Penycoed, C-230/01, EU:C:2004:20, punkt 29).

24 Mot denna bakgrund följer det av artikel 2.2 första och tredje styckena i samma förordning att uppköpare har rätt att från det mjölkpris som de betalar till producenten dra av det belopp som denne är skyldig att erlägga som tilläggsavgift och att uppköparen, om denne inte har utnyttjat denna rätt, kan ta ut detta belopp på annat lämpligt sätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 april 1999, Consorzio Caseifici dell'Altopiano di Asiago, C-288/97, EU:C:1999:214, punkt 32).

25 Oaktat dessa särskilda regler om hur uppköparen ska ta ut avgiften från producenterna, är producenten dock under alla omständigheter skyldig att betala denna avgift.

26 I artikel 2.1 i förordning nr 3950/92 föreskrivs nämligen att tilläggsavgiften enligt artikel 1 i denna förordning ska delas mellan de producenter som bidragit till att referenskvantiteterna överskridits. På samma sätt preciseras i sjätte skälet i denna förordning att om någon av garantikvantiteterna överskrids blir konsekvensen att avgiften måste betalas av dessa producenter.

27 Det framgår av artikel 2.1, jämförd med skäl 8 i förordningen, att det är producenten som är avgiftsskyldig för hela den kvantitet mjölk som saluförs, i den mån som den referenskvantitet som tilldelats för direktförsäljning eller för leverans överskrids (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 april 1999, Consorzio Caseifici dell'Altopiano di Asiago, C-288/97, EU:C:1999:214, punkt 19).

28 Att ålägga producenten att betala avgiften är vidare direkt kopplat till syftet med tilläggsavgiften, som särskilt är att tvinga mjölkproducenterna att hålla sig till de referenskvantiteter som de har tilldelats (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 mars 2004, Cooperativa Lattepiù m.fl., C-231/00, C-303/00 och C-451/00, EU:C:2004:178, punkt 75, och dom av den 24 januari 2018, kommissionen/Italien, C-433/15, EU:C:2018:31, punkt 62).

29 Även om uppköparen, vad gäller leveranser, förvisso är skyldig att betala avgiften, kvarstår icke desto mindre det faktum att avgiften, både i detta fall och vid direktförsäljning, ska betalas av producenterna och att den dessutom under vissa villkor kan tas ut direkt av producenterna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 januari 2004, Penycoed, C-230/01, EU:C:2004:20, punkterna 29, 38 och 39).

30 Härav följer att den oförenlighet som den hänskjutande domstolen har konstaterat föreligga mellan artikel 2.2 i förordning nr 3950/92 och den nationella lagstiftningen som reglerar hur uppköparen ska ta ut tilläggsavgiften från producenterna inte kan befria dessa från skyldigheten att betala denna avgift, vilken i samtliga fall åligger dem i enlighet med artikel 2.1 i denna förordning.

31 Tvärtom är den enda effekten av denna oförenlighet, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 50 i sitt förslag till avgörande, att de nationella bestämmelserna i fråga inte ska tillämpas och att uppköpare ska kunna ta ut beloppen från producenterna på ”annat lämpligt sätt” i enlighet med artikel 2.2 första stycket i nämnda förordning.

32 Den första frågan ska följaktligen besvaras på så sätt att artikel 2 i förordning nr 3950/92 ska tolkas så, att det faktum att den nationella lagstiftningen som reglerar det sätt på vilket uppköparen ska ta ut tilläggsavgiften från producenterna fastställts vara oförenlig med denna bestämmelse, innebär inte att de producenter som omfattas av denna lagstiftning inte längre är skyldiga att betala denna avgift.

Den tredje frågan

33 Den hänskjutande domstolen har ställt den tredje frågan, som ska prövas i andra hand, för att få klarhet i huruvida artikel 2.4 i förordning nr 3950/92, jämförd med artikel 9 i förordning nr 1392/2001, ska tolkas så, att den utgör hinder för en sådan nationell lagstiftning som den som är i fråga i målet vid den nationella domstolen, i vilken det föreskrivs att återbetalning av överskjutande tilläggsavgift ska ske genom att prioritera de producenter som har fullgjort sin skyldighet att betala månatligen enligt en nationell bestämmelse som är oförenlig med artikel 2.2 i förordning nr 3950/92.

34 Det framgår av artikel 2.4 i förordning nr 3950/92 att om det uppburna beloppet är högre än den avgift som ska betalas, får medlemsstaten besluta att omfördela avgiftsöverskottet till producenter som tillhör de prioriterade kategorier som definierats av medlemsstaten på grundval av objektiva kriterier, som ska fastställas närmare, eller till producenter som är utsatta för särskilda omständigheter som uppstått till följd av en nationell bestämmelse som inte har något samband med systemet för tilläggsavgifter inom mjölksektorn.

35 Villkoren för tillämpning av denna bestämmelse preciseras i artikel 9.1 i förordning nr 1392/2001, i vilken det föreskrivs att medlemsstaterna, i förekommande fall, ska fastställa de prioriterade kategorier som avses i artikel 2.4 i förordning nr 3950/92 på grundval av en eller flera av de fem objektiva kriterier som räknas upp i denna bestämmelse i prioritetsordning.

36 Vidare anges i artikel 9.2 i förordning nr 1392/2001 att om de ekonomiska medel som är disponibla inte förbrukats efter det att dessa kriterier har tillämpats, får medlemsstaten efter samråd med kommissionen fastställa andra objektiva kriterier.

37 I skäl 6 i denna förordning anges dessutom att en medlemsstat kan tillämpa andra kriterier endast om de kriterier som anges i artikel 9.1 i förordningen inte kan tillämpas fullt ut i den aktuella medlemsstaten.

38 Av detta följer, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 71 i sitt förslag till avgörande, att de kriterier som föreskrivs i artikel 9.1 i förordning nr 1392/2001 är uttömmande och att medlemsstaterna endast får lägga till ytterligare kriterier om de ekonomiska medel som är disponibla för en viss period inte förbrukats efter det att dessa kriterier har tillämpats i prioritetsordning.

39 Det nämns dock inte något i de kriterier som anges i artikel 9.1 i förordning nr 1392/2001 om att den berörda producenten är skyldig att göra en månatlig betalning.

40 Under dessa omständigheter kan en medlemsstat inte rätteligen återbetala överskjutande belopp genom att vid återbetalningen prioritera de producenter som har fullgjort denna skyldighet.

41 En sådan praxis skulle nämligen innebära att de producenter som har fullgjort sin skyldighet att betala månatligen upphöjs till en prioriterad kategori, i den mening som avses i artikel 2.4 i förordning nr 3950/92, på grundval av ett kriterium som tillämpas i stället för de kriterier som föreskrivs i artikel 9.1 i förordning nr 1392/2001 och utan att något ytterligare kriterium på ett giltigt sätt har införts med stöd av artikel 9.2 i denna förordning.

42 I en sådan situation skulle en producent som tillhör en prioriterad kategori genom tillämpning av ett av de kriterier som anges i artikel 9.1 i nämnda förordning, men som inte har fullgjort skyldigheten att betala månatligen, således endast kunna medges nedsättning av den avgift som ska betalas efter det att återbetalning har skett till de producenter som har fullgjort denna skyldighet, förutsatt att det efter återbetalningen till de senare fortfarande återstår disponibla medel.

43 Såsom kommissionen har gjort gällande utgör betalningen av avgiften, direkt eller via den betalningsskyldige uppköparen, i princip en logisk förutsättning för återbetalning av ett överskjutande belopp. En nationell lagstiftning såsom den som är i fråga i målet vid den nationella domstolen är dock inte endast begränsad till att utkräva en sådan betalning utan fastställer även en prioritetsordning för återbetalningen, som dessutom grundar sig på en nationell lagstiftning som reglerar formerna för uttag av avgiften och som är oförenlig med artikel 2.2 i förordning nr 3950/92.

44 Därtill kan, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 75 i sitt förslag till avgörande, de producenter som har fullgjort sin skyldighet att betala månatligen inte, enbart av den anledningen, anses vara utsatta för särskilda omständigheter som uppstått till följd av en nationell bestämmelse som inte har något samband med systemet för tilläggsavgift inom mjölksektorn, i den mening som avses i artikel 2.4 i förordning nr 3950/92.

45 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den tredje tolkningsfrågan besvaras på så sätt att artikel 2.4 i förordning nr 3950/92, jämförd med artikel 9 i förordning nr 1392/2001, ska tolkas så, att den utgör hinder för en sådan nationell lagstiftning som den som är i fråga i målet vid den nationella domstolen, i vilken det föreskrivs att återbetalning av överskjutande tilläggsavgift ska ske genom att prioritera de producenter som har fullgjort sin skyldighet att betala månatligen enligt en nationell bestämmelse som är oförenlig med artikel 2.2 i förordning nr 3950/92.

Den andra frågan

46 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida principen om skydd för berättigade förväntningar ska tolkas så, att den i en sådan situation som den som är aktuell i målet vid den nationella domstolen utgör hinder för att den tilläggsavgift som ska betalas av producenter, som inte har fullgjort den skyldighet som föreskrivs i den tillämpliga nationella lagstiftningen om att betala denna avgift månatligen, ska räknas om.

47 Det framgår av beslutet om hänskjutande att den hänskjutande domstolen har ställt denna fråga för att få klarhet i vilket skydd för berättigade förväntningar som ska ges till de producenter som har fullgjort skyldigheten att betala tilläggsavgiften månatligen. I detta sammanhang önskar den hänskjutande domstolen få klarlagt vilka slutsatser som eventuellt bör dras i det nationella målet av den omständigheten att ett ifrågasättande av de regler som fastställer betalningsordningen vid återbetalning av den överskjutande tilläggsavgiften slutligen innebär att hela eller en del av återbetalningarna som dessa producenter har erhållit återkrävs.

48 I detta hänseende, och oberoende av frågan huruvida de producenter som har fullgjort skyldigheten att betala månatligen kan åberopa principen om skydd för berättigade förväntningar för att bestrida ett eventuellt återkrav av den avgift som återbetalats till dem, konstaterar domstolen att denna princip, under alla omständigheter, i en sådan situation som den som är i fråga i det nationella målet, inte medför att de behöriga italienska myndigheterna tillåts att inte rätta de beslut som de antagit och som är oförenliga med unionsrätten, genom att vägra att göra en ny bedömning av rättigheterna för de producenter som inte har fullgjort denna skyldighet.

49 Eftersom det framgår av svaret på den tredje frågan att den ogynnsamma behandling som dessa producenter har fått beror på att Republiken Italien har tillämpat ytterligare ett kriterium utöver de objektiva kriterier som uttömmande anges i artikel 9.1 i förordning nr 1392/2001, utan att det är uppenbart att situationen motsvarar den som avses i artikel 9.2 i denna förordning, ankommer det tvärtom på nämnda myndigheter att räkna om den tilläggsavgift som dessa producenter ska betala, genom att inte tillämpa de nationella bestämmelser som är oförenliga med förordning nr 3950/92 och förordning nr 1392/2001.

50 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den andra tolkningsfrågan besvaras på så sätt att principen om skydd för berättigade förväntningar ska tolkas så, att den i en sådan situation som den som är aktuell i målet vid den nationella domstolen inte utgör hinder för att den tilläggsavgift som ska betalas av producenter, som inte har fullgjort den skyldighet som föreskrivs i den tillämpliga nationella lagstiftningen om att betala denna avgift månatligen, ska räknas om.

Rättegångskostnader

51 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

1) **Artikel 2 i rådets förordning (EEG) nr 3950/92 av den 28 december 1992 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter, i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1256/1999 av den 17 maj 1999, ska tolkas så, att det faktum att den nationella lagstiftningen som reglerar det sätt på vilket uppköparen ska ta ut tilläggsavgiften från producenterna fastställts vara oförenlig med denna bestämmelse, innebär inte att de producenter som omfattas av denna lagstiftning inte längre är skyldiga att betala denna avgift.**

2) **Artikel 2.4 i förordning nr 3950/92, i dess lydelse enligt förordning nr 1256/1999, jämförd med artikel 9 i kommissionens förordning (EG) nr 1392/2001 av den 9 juli 2001 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 3950/92 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter, ska tolkas så, att den utgör hinder för en sådan nationell lagstiftning som den som är i fråga i målet vid den nationella domstolen, i vilken det föreskrivs att återbetalning av överskjutande tilläggsavgift ska ske**

genom att prioritera de producenter som har fullgjort sin skyldighet att betala månatligen enligt en nationell bestämmelse som är oförenlig med artikel 2.2 i förordning nr 3950/92, i dess lydelse enligt förordning nr 1256/1999.

3) **Principen om skydd för berättigade förväntningar ska tolkas så, att den i en sådan situation som den som är aktuell i målet vid den nationella domstolen inte utgör hinder för att den tilläggsavgift som ska betalas av producenter, som inte har fullgjort den skyldighet som föreskrivs i den tillämpliga nationella lagstiftningen om att betala denna avgift månatligen, ska räknas om.**

Underskrifter